

Arrest

nr. 59 192 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel van 28 december 2010 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 januari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J-P. VIDICK en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, komt op 19 juni 2006 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 3 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 september 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 208.077 van 12 oktober 2010 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 15 januari 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 28 februari 2008 wordt deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 februari 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 28 april 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 juni 2009 faxt de gemeente Wetteren een nieuwe Nederlandstalige aanvraag van verzoeker (gedateerd op 14 mei 2009) om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet naar de Dienst vreemdelingenzaken.

Bij arrest nr. 31 255 van 8 september 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 oktober 2009 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 27 november 2009 dient verzoeker een Franstalige aanvulling in op zijn aanvraag gedateerd op 14 mei 2009.

Op 7 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.05.2009 werd ingediend en op 27.11.2009 werd geactualiseerd door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een werkbepoofte van de firma A. H. S. vzw toe dd. 09.11.2009. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Met betrekking tot zijn integratie haalt betrokkene aan dat hij wil werken om in zijn noden te voorzien zodat hij niet moet profiteren van een sociaal systeem in België. Ter staving legt hij een werkbepoofte van de firma A.H.S. vzw dd. 09.11.2009 voor.

Voorts legt betrokkene nog volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs voor de opleiding Garage voor het schooljaar 2009-2010, zeven getuigenverklaringen en een verklaring betreffende betrokkene's deelname aan de Praatbarak georganiseerd voor vzw Vluchtelingenwerkgroep Wetteren. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 11.09.2006 met een beslissing van 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State op 13.10.2006, dit beroep is nog steeds hangende. De tweede asielaanvraag van betrokkene ging van start op 21.02.2008 en werd afgesloten met een beslissing 'Weigering van verblijf en weigering van subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk iets minder dan drie maanden voor de eerste asielprocedure en iets meer dan een jaar en zeven maanden voor de tweede asielprocedure - zijn niet van die aard dat zij als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

(...)."

Op 18 januari 2011 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 december 2010 ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (artikel 7 alinéa 1, 2 ° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 09/09/2009. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 16/10/2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Ambtshalve voert de Raad het volgende aan: uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf gedateerd op 14 mei 2009 in het Nederlands heeft opgesteld. Zijn Nederlandstalige asielprocedure was op dat moment nog hangende. Op 27 november 2009 dient verzoeker dan een Franstalige aanvulling in op zijn oorspronkelijke aanvraag gedateerd op 14 mei 2009. De vraag rijst of een eentalig Nederlandstalige beslissing in overeenstemming is met de ter zake geldende voorschriften.

Artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

Artikel 51/4, § 1, tweede lid bepaalt:

"De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied."

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de asielprocedure van verzoeker in het Nederlands is behandeld. Terwijl deze asielprocedure nog hangende was, heeft verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. Overeenkomstig het voorschrift van artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet, diende hiervoor eveneens de taal te worden gebruikt die in de asielprocedure was bepaald. *In casu* was dit het Nederlands. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet, is de taal van het onderzoek ook de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft. Ook de beslissing inzake verzoekers aanvraag diende dus in het Nederlands te worden genomen. De Raad besluit dat de bestreden beslissing in de correcte taal werd opgesteld.

Verzoeker geeft alleszins niet aan dat de omstandigheid dat hij een aanvulling in het Frans heeft ingediend op zijn oorspronkelijke Nederlandstalige aanvraag die in het Nederlands werd beantwoord, hem enig nadeel berokkend heeft of de strekking van de bestreden beslissing heeft beïnvloed. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zowel met verzoekers aanvraag van 14 mei 2009 als met de door hem ingediende aanvulling van 27 november 2009 rekening werd gehouden.

2.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Overwegende dat de tegenpartij verklaard heeft dat de ingediende aanvraag' door de verzoeker ontvankelijk is maar niet gegrond.

Overwegende dat de tegenpartij de ontvankelijkheid van de ingediende aanvraag door de verzoeker niet betwist en ook niet zijn vanzelfsprekende inburgering in België sinds 2006. Dat het evenmin betwist werd dat de verzoeker geprobeerd heeft om zijn situatie in België te regelen nadat zijn asielaanvraag afgesloten werd.

Dat de betwiste akte de voorwaarde van een onafgebroken verblijf van de verzoeker van minstens 5 jaar niet steunt voor de toepassing van het punt 2.8.A van de gouvernementele instructie van 19.07.2009. Dat ze zelfs overwegen dat de verzoeker niet van het punt 2.8B kan genieten:

Overwegende dat in zijn aanvraag de verzoeker de toepassing van het art. 9bis van de wet van 15.12.1980 vroeg- betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat hij daarna de toepassing van de gouvernementele instructie van 19.07.2009 door zijn "actualisering" daterende van 27.11.2009,

Dat volgens het art. 9bis: "Bij uitzonderlijke omstandigheden en op voorwaarde dat vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de verblijfsvergunning bij de burgemeester van de plaats waar bij verblijft gevraagd worden, die het naar de minister zal overbrengen of aan zijn vertegenwoordiger.

Wanneer de minister of zijn vertegenwoordiger de vergunning van verblijf toekent, zal deze in België uitgereikt worden".

Dat men uit uitzonderlijke omstandigheden moet horen: "elke omstandigheid die de vreemdeling verhindert die zich in België bevindt om zich tijdelijk naar zijn geboorteland terug te keren om er de formaliteiten te vervullen noodzakelijk voor de invoering van een verblijfsvergunning" (CE, 19 oktober 1998, arrest n°76.500, CE, 6 juli 2001, arrest n°97.528).

Dat onze hoge rechtspraak in zijn arrest van 6 maart 2001 (opschorting) eraan herinnert dat „(...) "uitzonderlijke" omstandigheden geen omstandigheden zijn van overmacht: het voldoet dat de geïnteresseerde op zijn minst bewijst dan het hem bijzonder moeilijk is om naar zijn land van afkomst terug te keren om de geviseerde autorisatie in zijn land van afkomst te vragen, (...) ";

Dat het in dit onderhavig geval wel degelijk zo is.

Dat deze uitzonderlijke omstandigheden wel degelijk in de aanvraag werden aangehaald en dat de tegenpartij het bestaan heeft erkend door de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dat voorts, mijnheer de staatssecretaris van een discretionaire macht geniet wanneer een verblijfsaanvraag is gebaseerd op art.9bis van de wet van 15,12.1980.

Dat hij daardoor niet minder aan de verplichting onderworpen blijft om zijn beslissing op een adequate manier te motiveren,

Dat de motivatie van de tegenpartij zich ertoe beperkt te beschouwen dat de verzoeker zich niet op de criteria 2.8A of B kan beroepen zonder verder de redenen te ontwikkelen voor welke de aangehaalde elementen in zijn aanvraag een regularisatie van een verblijf ter plaatse niet zouden kunnen rechtvaardigen.

Dat de motivatie van de tegenpartij moet beschouwd worden als gestereotypeerd wanneer ze niet antwoordt op alle elementen aangehaald door de verzoekende partij.

Dat noch het plaatselijke inburgering noch de goede integratie van de verzoeker worden betwist maar dat ze niet in beschouwing genomen worden voor de evaluatie van de aanvraag ingediend door de verzoeker.

Dat de verzoeker verschillende regularisatiepogingen gedaan heeft alvorens de aanvraag van de toepassing van de gouvernementele instructies van 19 juli 2009 te vragen.

Dat hij zich op Belgisch grondgebied bevindt op een doorlopende onbetwistbare manier sinds 19.06.2006.

Overwegende dat de verzoeker aan zijn aanvraag een formele werkbepoofte had gevoegd getekend door de firma "A.H.S. vzw" en daterende van 09.11.2009. Overwegende dat deze bepofte door de tegenpartij zou moeten aanvaard worden evenals een arbeidsovereenkomst die de opschortende voorwaarde moet bevatten tot de verzoeker geregulariseerd zou zijn om het gezegde contract definitief te maken.

Dat er dus geen verschil te maken is tussen een arbeidscontract die automatisch een opschortende conditie zou moeten bevatten of een formele bepofte werk te geven aan de verzoeker ingeval hij geregulariseerd zou zijn.

Dat voortvloeit uit wat voorafgaat, dat het duidelijk is dat de hierboven ontwikkelde middelen gegrond zijn terwijl de betwiste akte de overtredingen samenvoegt van schending van de zorgplicht, de schending van hef algemene principe van goede administratie, afwezigheid van exacte, permanente motivatie en dus de afwezigheid van wettelijk aanvaardbare motieven.

En

Dat een jurisprudentie van elke administratieve akte vereist "dat ze berusten op de exacte, relevante en aanvaardbare motieven, die moeten als zij niet formeel worden uitgesproken blijken uit het administratieve dossier opgesteld tijdens de opstelling van deze akte" (De formele motivatie van de administratieve akten - Wet van 29 juli 1991, Handelingen van een studiedag op 8 mei 1992, Collectief, Rechtsfaculteit van Namen, 1992, P. 131),

Dat in conclusie, er voortvloeit uit alles wat voorafgaat dat de betwiste administratieve akte niet kan beschouwd worden als zijnde voldoende gemotiveerd;

Dat ze immers hun neus opgehaald hebben zowel voor voorschriften van de wet van 1980 als deze van 1991 relatief aan een formele motivatie van de administratieve akten.

Dat dientengevolge, de hierboven ontwikkelde middelen gegrond zijn.

Overwegende dat de aangevochten beslissingen hoogstens betwistbaar zijn en dat ze niet legaal zijn want hun motivatie eerbiedigt het principe van de hierboven aangehaalde middelen niet."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek verwijst de verwerende partij naar de motieven vermeld in de bestreden beslissing om erop te wijzen dat deze niet "stereotiep" zijn. Alle door verzoeker aangevoerde elementen werden zorgvuldig onderzocht en beoordeeld maar konden niet in aanmerking worden genomen. Er wordt toegelicht waarom verzoeker niet voldeed aan de criteria waarop hij zich beriep. De gemachtigde beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan hij vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet toe te staan. Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009, heeft de staatssecretaris zich ertoe bereid verklaard binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria van deze instructie verder toe te passen. *In casu* werd echter beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was.

Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van het criterium 2.8B, om reden dat verzoeker geen arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd, zoals nochtans vermeld in de instructie en in het *vademecum*. Verzoeker heeft enkel een

werkbelofte voorgelegd, de verwerende partij verwijst in dit verband tevens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat om aanspraak te kunnen maken op criterium 2.8B, een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet worden voorgelegd, wat verzoeker niet doet: hij voegt een werkbelofte van de firma A. H. S. vzw toe d.d. 9 november 2009. Dit kan echter niet in verzoekers voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Met betrekking tot zijn integratie haalt verzoeker aan dat hij wil werken om in zijn noden te voorzien zodat hij niet moet profiteren van een sociaal systeem in België, ter staving legt hij een werkbelofte van de firma A.H.S. vzw d.d. 9 november 2009 voor. Voorts legt verzoeker nog volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs voor de opleiding Garage voor het schooljaar 2009-2010, zeven getuigenverklaringen en een verklaring betreffende verzoekers deelname aan de Praatbarak georganiseerd voor vzw Vluchtelingenwerkgroep Wetteren. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19 juli 2009. Verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 11 september 2006 met een beslissing van ‘Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State op 13 oktober 2006, dit beroep is nog steeds hangende. De tweede asielaanvraag van betrokkene ging van start op 21 februari 2008 en werd afgesloten met een beslissing ‘Weigering van verblijf en weigering van subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk iets minder dan drie maanden voor de eerste asielprocedure en iets meer dan een jaar en zeven maanden voor de tweede asielprocedure – zijn niet van die aard dat zij als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt

wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

2.2.3.3. In zijn aanvraag daterend van 14 mei 2009 steunde verzoeker zich op volgende elementen inzake de gegrondheid van zijn aanvraag:

- *verzoeker verblijft in België sinds 19 juni 2006;*
- *hij heeft sociale bindingen gecreëerd in deze periode;*
- *verzoeker verwijst naar de elementen die hij als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, namelijk zijn verblijf in België sinds 2006, zijn sociale bindingen en zijn twee asielprocedures.*

In de aanvulling van 27 november 2009 kruiste verzoeker het criterium “werk en duurzame lokale verankering” aan en gaf hij geen verdere feitelijke uiteenzetting.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.2.3.4. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet aanvaardt dat het criterium 2.8A kan gelden in zijn hoofde. Uit de aanvulling bij zijn aanvraag blijkt echter dat verzoeker dit criterium niet heeft aangekruist en er geen feitelijke uiteenzetting over heeft gegeven. Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat deze geen afzonderlijk motief bevat inzake het criterium 2.8A. Verzoekers kritiek in dit verband is bijgevolg niet ter zake dienend en kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker zich voor het eerst in huidig verzoekschrift lijkt te willen beroepen op dit criterium door een verwijzing naar vroegere pogingen om zijn verblijf te regulariseren en naar zijn verblijfsduur in België, merkt de Raad op dat in zoverre verzoeker met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoeker slaagt er niet in dit aan te tonen.

Ook verzoekers uiteenzetting aangaande de buitengewone omstandigheden doet niet ter zake, nu verzoeker bevestigt dat deze enkel de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag om machtiging tot verblijf betreffen en verzoeker erkent dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

2.2.3.5. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij zich niet op het criterium 2.8B kan beroepen *“zonder verder de redenen te ontwikkelen voor dewelke de aangehaalde elementen in zijn aanvraag een regularisatie (...) niet zouden kunnen rechtvaardigen”* en dat de motivering stereotiep is omdat ze niet antwoordt op alle elementen aangehaald in zijn aanvraag. Verzoeker uit tevens kritiek op het feit dat zijn inburgering en integratie niet worden betwist maar toch niet worden aanvaard. Vervolgens werpt verzoeker op dat hij meent dat zijn werkbelofte zou moeten worden aanvaard als een arbeidsovereenkomst onder opschortende voorwaarde.

In de bestreden beslissing wordt inzake het door verzoeker aangehaalde criterium 2.8.B. overwogen:

“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een werkbelofte van de firma A. H. S. vzw toe dd. 09.11.2009. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.”

Het criterium 2.8B van de vernietigde instructie vereist ondermeer de voorlegging van een arbeidsovereenkomst. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een werkbelofte heeft voorgelegd maar geen arbeidscontract. Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en zich steunt op een correcte feitenvinding.

Uit de bijlagen bij zijn aanvraag blijkt dat verzoeker geen arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd maar enkel een werkbelofte. De vaststelling in de bestreden beslissing steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding. Het is evenmin kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat een werkbelofte niet voldoet om in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van een arbeidscontract. Verzoekers aanvraag vermeldt uitdrukkelijk de criteria voorzien in de vernietigde instructie. Verzoeker was er dus van op de hoogte dat voor een eventuele toepassing van dit welbepaalde criterium een arbeidscontract gevraagd werd. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot dit motief is gekomen. Verzoekers persoonlijke mening dat een werkbelofte moet worden aanvaard als een contract onder opschortende voorwaarde, doet hieraan geen afbreuk.

Uit deze motieven blijkt duidelijk waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat geen toepassing kan worden gemaakt van criterium 2.8B, namelijk omdat verzoeker enkel een werkbelfte heeft voorgelegd. Verzoekers kritiek dat de redenen niet worden ontwikkeld waarom het door verzoeker aangehaalde criterium 2.8B niet wordt toegepast, kan niet worden bijgetreden.

In de bestreden beslissing wordt inzake verzoekers integratie overwogen:

“Met betrekking tot zijn integratie haalt betrokkene aan dat hij wil werken om in zijn noden te voorzien zodat hij niet moet profiteren van een sociaal systeem in België. Ter staving legt hij een werkbelfte van de firma A.H.S. vzw dd. 09.11.2009 voor.

Voorts legt betrokkene nog volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs voor de opleiding Garage voor het schooljaar 2009-2010, zeven getuigenverklaringen en een verklaring betreffende betrokkenes deelname aan de Praatbarak georganiseerd voor vzw Vluchtelingenwerkgroep Wetteren.

Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Tevens wordt gewezen op de duur van de asielprocedures en geconcludeerd dat deze duur niet onredelijk lang was en wordt erop gewezen dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan in het kader van de asielprocedures die afgesloten werden met een bevel om het grondgebied te verlaten, waaraan verzoeker geen gevolg gaf.

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat de elementen aangaande de integratie van verzoeker niets afdoen aan de voorwaarden die in de instructie worden gesteld en bijgevolg niet aanvaard worden als grond voor regularisatie. Met zijn algemene kritiek dat hij reeds sinds 2006 in België verblijft en reeds vroeger een regularisatieaanvraag heeft ingediend, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. Het volstaat niet dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing om ertoe te besluiten dat deze kennelijk onredelijk zouden zijn.

Ten slotte stelt verzoeker dat niet werd geantwoord op al de elementen aangehaald in zijn aanvraag. Verzoeker laat echter na aan te duiden op welk van deze elementen niet zou zijn geantwoord. Uit een vergelijking van verzoekers aanvraag en aanvulling, met de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde elementen maar hierover heeft geoordeeld dat ze niet volstaan om in aanmerking te komen voor het toekennen van een machtiging tot verblijf. Verzoekers kritiek kan niet aanvaard worden.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of getuigen van een niet correcte feitenvinding. De omstandigheid dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de staatssecretaris en een andere mening heeft over de stukken die hij heeft neergelegd, brengt niet mee dat het oordeel van de gemachtigde hierover kennelijk onredelijk is. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde elementen en hierover heeft geoordeeld dat ze niet volstaan om in aanmerking te komen voor het toekennen van een machtiging tot verblijf. De Raad meent dat dit oordeel niet kennelijk onredelijk is. De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Verzoeker zet niet uiteen waarin het machtsmisbruik zou bestaan. Dit onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. verzoeker voert geen middelen aan die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET